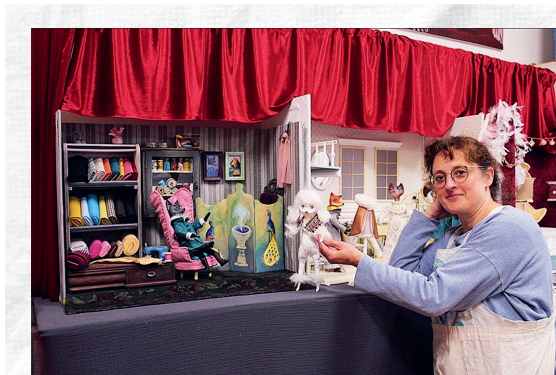

Loutky pro knížku vznikly podle nápadů a skic, které dávala dohromady se svými dcerami. Bílá paní šťastných návratů patří ale k těm bytostem, které vytváří na přání zákazníků: „Věřím, že každé místo má svého ducha, genia loci.“

Když chcete fotit knížku, potřebujete přesný plán

„Pracovaly jsme podle podrobného rozpisu, nefotily jsme chronologicky podle příběhu, ale podle prostředí, jako když se točí film. Začaly jsme nejjednoduššími scénami, třeba salonem, na závěr jsme si nechaly to nejsložitější. Například požár butiku a scény po požáru, protože jsme věděly, že se některé rekvizity zničí a jiné popel začerní, takže to muselo přijít až na konec. Po večerech jsem ještě došivala kostýmy.“

Potřetí zase U MARIE

O Marii Mrňákové píšeme za dobu existence Kreativu už potřetí. Už poprvé, v roce 2016, nás totiž nadchla, když šla výjimečné látkové hračky a k tomu se sama starala o čtyři malé dcerky. O holky se samozřejmě stará pořád, ale v tvoření udělala výraznou změnu – a teď navíc připravila knížku.

Knižka se jmenuje Butik pana Barona a vznikla tak, jak se to kreativním lidem stává. Za covidu si totiž máma a holky přivezly z útulku pejska a daly mu jméno Baron. Marie při venčení chodila kolem krásného starého domu se zrezlou roletou, který byl obrostlý psím vínem a vypadal jako z pohádky Jiřího Trnky. „Přemýšlela jsem, co tam asi kdysi bylo, a nějak se mi to v hlavě spojilo. Pomalu se mi v hlavě začal klubat nápad na příběh o psím krejčovském salonu a někdy na jaře 2021 jsem ho vyprávěla dcerám. Daly jsme hlavy dohromady a sepsaly hlavní kostru,“ vypráví jednoduše.

Jak to bylo dál?

V létě se dcery pustily do skic s představou, jak by mohla knížka vypadat. Stále se ale celý příběh pohyboval jen v rovinách nápadů a sladkých snů. Bylo třeba začít. Na ilustrace jsem si netroufla, tak jsem se pustila do výroby loutek a rekvizit z jejich mikrosvěta. Podle kresby nejmladší dcery jsem navrhla postavu Barona, to bylo v lednu 2022. Takhle to pokračovalo dál, vymýšlely jsme peripetie děje a postavy podle našich domácích mazlíčků. Třeba podle křečka Cyrila, kterého si přála nejstarší dcera. Malinký, čiperný džungarák. Prosila, zda by nemohl být také v knize. Chvilí jsem přemýšlela a pak si řekla, proč ne? Zrovna jsem se zasekla u scény, u které jsem nevěděla, jak z ní ven, aby příběh mohl dál vesele plynout. Cyril byl přesně ten typ postavy, která mi chyběla. Viděla jsem ho jako impresária slavného kabaretu s velkým cylindrem na hlavě.

Jak rychle vám to šlo?

Moc ne, protože během dne jsem se věnovala práci pro obživu a loutkami jsem se mohla zabývat až po nocích. Třeba hvězda kabaretu, pudlí dáma Josefína, mi zabrala padesát hodin. Vymodelovat hlavičku z hmoty paperclay mi trvá hodinu až dvě, složitější i déle, tak jsem přemýšlela, jak si práci urychlit. Napadlo mě původní hlavičky odlít, a tak jsem si na další vyrobila silikonové formy. Hmotu jsem do nich vtláčila a dodatečně upravila. Pak přišlo na řadu drátěné tělíčko a bílý samet. Při tvoření Josefíny jsem si poprvé pomohla lepidlem, protože jsem typickou kudrnatou pudlí srst nahradila chlupatinou s dlouhým

*„Myslím, že je dobré nezůstat stát na jednom místě a už vůbec neusnout na vavřínech. Jeden dobrý nápad přece člověku nemůže stačit **na celý život.**“*

vlasem a ta by se špatně šila. Při výrobě paravanů do butiku jsem se podívala na ten, který mám sama v dílně, a kabaretní jeviště ve tvaru zdvojeného srdce je inspirované slavným Moulin Rouge. Odstřížky látky mi daly krejčovské z libereckého divadla, odvezla jsem si od nich pět pytlů sametů, saténů a damašků, pro které neměly využití, ale na loutky to bylo rozměrem akorát. Některé luxusní šťůčky dokonce pocházejí od módní návrhářky Beáty Rajske. Struktura látky totiž udělá ve výsledku velký efekt.

To všechno zní super, ale vydat knížku je něco jiného.

Padly na to všechny víkendy a noci, strašně mě to bavilo, ale kolikrát jsem se musela do práce nutit. Vždycky je to něco

Bytosti, obrazy i vystřihovánky
bydlí s Marií v domě, který taky dává
dohromady vlastníma rukama. Najdete
u ní i vyšívání brože a sady na figurky,
které si můžete podle návodu lehce ušít.

„Byla doba, kdy se mi život smršknul do úsilí o přežití. Moji inspirací zůstává
křehká a silná Frida Kahlo, vytvářím podle ní i panenky a vystřihovánky.“

za něco. Přes den práce pro živobytí, v noci tvorba pro duši. Když jsem pak ale loni zjišťovala, jak bych mohla vydat knihu sama, chtěla jsem to vzdát. Neměla jsem redaktora, korektora, fotografa, grafika ani tiskárnu. Mé práce si našťastí na sítích všimla redaktorka nakladatelství Host a ta má zásadní zásluhu na tom, že je knížka na světě. Sbalila jsem loutky a rekvizity a odjela za ní do Brna. Všechno jsme za čtyři dny nafotily v zatemnělé nakladatelské kanceláři. Sníh jsme dělaly ze sody a pěny na holení a sypaly ho popelem, vítr jsme vyráběly fénem na vlasy a požár červeným světlem a dýmem z vaporizéru.

Jak jste vlastně od hraček skočila k loutkám?

Všechno, co jsem kdy dělala, vycházelo z toho, co mě zrovna obklopovalo. Od mých dvaatřiceti let to byly dcery a šití hraček. Jenže když se narodila nejmladší, s manželem jsme se rozešli a já pro sebe a holčičky koupila dům, který byl ovšem v mnohem horším stavu, než jsem čekala. Naučila jsem se v něm a kolem něj pak spoustu věcí, třeba ručně dostávat ze země pařezy. Dávala jsem tedy do kupy dům, šila stovky hraček pro malé děti, vložila do nich spoustu energie a znalostí, ale pak už holky povyrostly a já cítila, že je potřeba udělat změnu. Místo mojí původní značky Brichopas jsem vymyslela značku Brodita, což je v esperantu slovo pro výšivku, která mou tvorbu vystihuje. Se svými vyšívanými hračkami jsem se ke svému úzazu dokonce stala Živnostnicí roku Libereckého kraje, jenže rok potom mě dohnalo naprosté vyčerpání a deprese z nekonečné rutiny. Zase jsem musela promyslet, co dál, a s výrobou hraček ve velkém jsem skončila. Už předtím v covidu jsem ale začala tvořit lesní bytosti, na jejichž těle bylo místo pro ruční výšivku. Je mi mnohem bližší než strojová, je uzemňující, můžu při ní

rozjímat, poslouchat audioknihy, příběhy. Takže dnes tedy tvořím sběratelské sošky s ruční výšivkou a vymýšlím kreativní sety k domácímu ušití hraček. Když mám čas, sedám k barvám a maluju a pro děti vymýšlím vystřihovánky.

Měla jste se soškami a loutkami zkušenosti?

Na vysoké škole jsem sice studovala design skla, ale v rámci volné práce jsem už tehdy vyřezala mechanickou loutku kudlanky a dřevěné maňásky pro divadelní hru o Faustovi. K faustovskému tématu se chci vrátit i v další svojí knížce. Chtěla bych v ní zpracovat příběh o doktoru Kittelovi, kterému se říkalo „jizerský Faust“, a opět do ní místo ilustrací vytvořit loutkový svět, tentokrát plný bylinek a magického baroka.

A taky jste založila Kabinet kuriozit.

Žiju v Kamenickém Šenově, což je malé ospalé městečko, které se objevuje i v knížce o Baronovi. Dům, kde bydlíme a kde i pracuju, nechal postavit Baťa, bývala v něm prodejna obuvi. Já v něm dlouhé roky spíš trpěla, scházely mi peníze na opravu a žila jsem ve velké izolaci. Ale dnes tu mám ateliér, který jsem proměnila na maličký Kabinet kuriozit. Tam vystavuju své obrazy, vyšívání bytosti a loutky a taky pořádám workshopy a dny otevřených dveří, třeba o adventních nedělích.

Kde Marii najdete

NA JEJÍCH WEBOVÝCH STRÁNKÁCH BRODITA.CZ
NEBO V ATELIÉRU V KAMENICKÉM ŠENOVĚ. JE ALE
DOBŘE SI TERMÍN SETKÁNÍ DOMLUVIT PŘEDEM.